

MICHELLE PAVER

BRONZIE
DOLKEN

ILDÅNDERNES Ø

På dansk ved Ole Steen Hansen

★ ★
Alvilda
★

BRONZEDOLKEN – BOG 2: ILDÅNDERNES Ø

er oversat efter

GODS AND WARRIORS: THE BURNING SHADOW

© 2013 Michelle Paver

First published by Puffin Books, Penquin Group Ltd., London, England

The right of Michelle Paver to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: Mats Minnhagen

Kapitelillustrationer: Fred van Deelen

Kort, logo og illustrationer: © 2013 Puffin Books

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af ScandBook AB, Sverige

ISBN 978-87-7105-658-7

www.alvilda.dk

”**F**orsvind!” råbte Hylas.

Vildsvinet sendte ham et irriteret blik og fortsatte med at rulle sig i mudderet. Hun og hendes smågrise havde det herligt ved vandhullet, og hun havde ikke tænkt sig at gøre plads til en skravlet knægt, der trængte til noget at drikke.

En kold østenvind føg over bakkesiden, fik det til at rasle i tidslerne og maste sig ind gennem hullerne i Hylas’ tunika. Han var træt og havde ømme fødder, og hans vandsæk havde været tom siden den foregående aften. Han måtte hen til den kilde.

Han lagde en sten i sin slangebøsse og ramte vildsvinet midt på rumpen – hvilket hun ignorerede. Han stod længe og pustede ud. Hvad nu?

Med ét kom vildsvinet på benene, løftede halen og flygtede med smågrisene ilende efter sig.

Hylas krøb sammen bag en tornebusk. Hvad havde hun fornemmet?

I samme øjeblik lagde vinden sig fuldstændig. De små hår i hans nakke rejste sig. Stilheden følte tæt og mærkelig.

Løven dukkede op ud af det blå.

Den sprang ned ad skråningen oven over ham og standse-
de to skridt fra det sted, hvor han skjulte sig.

Han turde ikke trække vejret. Løven var så tæt på, at han kunne lugte den moskusagtige varme fra dens pels og høre gruset knase under dens enorme poter. Han så, hvordan dens gyldenbrune manke rørte sig i den stillestående luft. Han bad en tavs bøn om, at den ville skåne hans liv.

Løven vendte sit store hoved og så på ham. Dens gyldne øjne lyste klarere end solen – og den *kendte* ham. Den så hans ånd som en sten på bunden af et dybt, klart vandhul. Der var noget, den ville have ham til. Han vidste ikke hvad, men han følte dens bud.

Igen løftede løven hovedet og snusede til luften. Så løb den ned ad bakken. Hylas så den springe over en dyngge sten og lande lydløst – for så at forsvinde ind i et krat. Nu var der ikke andet tilbage end dens moskuslugt og aftrykkene af dens store poter.

Vinden tog til igen, så støvet piskede ind i øjnene på Hylas. Rystende kom han på benene.

Ved kilden var løvens poteaftryk ved at fyldes med vand. Hylas knælede ved et spor, der var så lige stort som hans hoved. Vand fra en løves poteaftryk giver styrke. Han bøjede sig ned og drak.

Noget tungt ramte ham og væltede ham omkuld.

”Det gjorde dig måske nok stærk,” sagde en stemme, ”men det gjorde dig ikke heldig.”

”Hvor fører de os hen?” stønnede drengen ved siden af Hylas.

Ingen svarede. Ingen vidste det.

Skibet var propfuldt. Ti slaver bundet til årerne på begge sider, 20 stuvet sammen på dækket og otte fede opsynsmænd med piske forsynet med kobberstykker for enden.

Hylas havde trukket sig op ad siden på det knirkende, vippende fartøj. Hans håndled smertede, læderkraven skar ham i halsen, og han havde ondt i hovedbunden. To dage før havde en af slavefogederne skåret hans lyse hår kort med en sløv kniv.

”Hvor kommer du fra?” havde slavefogeden glammet, mens han tog hans ting fra ham og bandt ham med brutal effektivitet.

”Han er på flugt,” havde hans kollega mumlet, mens han skubbede Hylas’ læber til side for at kontrollere hans tænder. ”Det kan man altid fornemme.”

”Passer det, knægt? Hvorfor mangler der en stump af dit øre? Sådan gør de ved tyve, der hvor du kommer fra, ikke?”

Hylas havde forholdt sig tavs og sammenbidt. Han havde betalt en kvægvogter det sidste af Pirras guld for at skære spidsen af hans øreflip af, fordi hakket i den ville have afsløret ham som en udelukket.

”Det forstod han,” sagde den mindste af de to. ”Så han må være akeaner. Hvilken del, knægt? Arkadien? Messenien? Lykonien?”

”Lige meget,” knurrede den anden. ”Han ser stærk nok ud. Han kan bruges som edderkop.”

Hvad er det? tænkte Hylas lammet.

Og hvem var de? De gik med groftvævede uldtunikaer og fedtede fåreskinsfrakker, så de snarere lignede bønder end kragekrigere, men de måtte arbejde for kragerne. De måtte ikke finde ud af, hvem han var.

En bølge ramte ham i ansigtet og tvang ham tilbage til nu-tiden. Drengen ved siden af ham stønnede og kastede op i skødet på Hylas.

”Tak for det,” mumlede Hylas.

Drengen snerrede spagt.

Hylas forsøgte at ignorere lugten af bræk og vendte sig om mod havet. Skibet lå lavt i vandet, og han havde holdt udkig efter delfiner. Indtil videre ingen. Han tænkte på Ånd, som han var blevet venner med året før. I det mindste var delfinen fri og glad sammen med sin flok. Den tanke holdt Hylas oppe.

Og langt borte på Keftiu var det måske lykkedes Pirra at undslippe. Hun var datter af ypperstepræstinden og ufatte-lig rig, men hun havde engang fortalt ham, at hun ville gøre hvad som helst for at blive fri. Dengang havde han syntes, at hun var gal. Nu vidste han bedre.

En finne skar gennem vandet skræmmende tæt på det sted, hvor han sad. Hajen rettede sit matte, sorte øje mod ham og dykkede.

Det er derfor, der ikke er nogen delfiner, tænkte Hylas. For mange hajer.

”Det er den syvende, siden vi stod ud,” sagde manden på den anden side af den søsyge dreng. Han havde en brækket næse, som var vokset skævt sammen, og der var en træthed i hans brune øjne, som om han havde set for mange slemme ting.

”Hvorfor følger de efter os?” mumlede den søsyge dreng.

Manden trak på skuldrene. ”Døde slaver bliver smidt over bord. Nem føde.”

En pisk hvislede gennem luften og ramte ham på kinden. ”Ingen snak!” skreg en fedladen slavevogter.

Der dryppede blod ned i mandens skæg. Hans udtryk ændrede sig ikke, men noget i hans stirrende blik sagde Hylas, at han forestillede sig, at han plantede en kniv i slavevogterens behårede vom.

Ud fra solens stilling gættede Hylas på, at de havde haft kurs mod sydvest siden daggry – hvilket betød, at de var langt væk fra Akea. Han var rasende på sig selv. Alle hans anstrengelser havde været forgæves på grund af et øjeblikks skødesløshed.

Undskyld, Issi, sagde han i tankerne.

Den velkendte skyldfølelse gnavede i ham. Hans eneste erindring om sin mor var, at hun gav ham besked på at passe på sin lillesøster – og det havde han ikke formået. Den nat, da kragerne havde angrebet deres lejr, havde han lokket dem væk, men bagefter havde han ikke kunnet finde Issi. Vidste hun, at han havde gjort det for hendes skyld? Eller troede hun, at han havde svigtet hende for at redde sig selv?

Det var et år siden nu. Siden da havde han kun fundet ud af, at Issi *kunne* være i Messenien, Akeas vestligste høvdingedømme. Sidste sommer havde han købt sig til en plads om bord på et skib, men det var sejlet fra ø til ø, inden det lagde til kaj i Makedonien – håbløst langt mod nord.

I otte måneder havde han kæmpet sig gennem et ukendt land fuldt af fjendtlige bønder og vilde hunde, altid i skjul, altid

alene. Billedet af hans livfulde, snakkesalige lillesøster var gradvis falmet, indtil han knap nok kunne huske hendes ansigt. Det skræmte ham mere end noget andet.

Han måtte være døset hen, for han blev vækket af, at der gik en bølge af ængstelse gennem slaverne. De nærmede sig land.

I solnedgangens røde skær så Hylas et stort, sort bjerg indhyllet i skyer stige op af havet. Dets top var underligt flad, som om en gud havde hugget den over i et raserianfald.

Under det skimtede han en bugt med kulsort sand mellem to forbjerger, der buede indad som gabende kæber. Da skibet gled ind mellem dem, hørte han fugleskrig og hamren. Han opfangede en mærkelig lugt som af rådne æg.

Han strakte hals for at kigge på det vestlige forbjerg og fik øje på rygende bål højt oppe på en bjergside. På det modsatte forbjerg kronedes en stejl klippeside af en mægtig stenmur besat af fakler, som altseende øjne. Det måtte være en høvdings fæstning. Derfra havde man en ørns udsyn over hele øen. Man kunne se alt.

”Hvad er det for et sted?” klynkede den søsyge dreng.

Manden med den brækkede næse var blevet bleg i sit vejrbidte ansigt. ”Det er Thalakrea. De sender os ned i minerne.”

”Hvad er en mine? spurgte Hylas.

Manden sendte ham et skarpt blik, men i samme øjeblik tog en slavevogter fat i Hylas' halsbånd og halede ham op at stå. ”Det er der, du skal tilbringe resten af dit liv.”

”**H**vad er en mine?” mumlede Hylas til manden med den brækkede næse.

Efter en barsk travetur var de nået til en korsvej. Der førte stier ud til begge forbjerge og en ind i landet, og den fjerde endte her ved minen: en stor, rød bakke fuld af halvnøgne slaver. Mænd hakkede løs på grønne klipper, kvinder og piger skyllede stenene i trug, små drenge sorterede dem, og alle blev de overvåget af slavevogternes opmærksomme blikke. Højere oppe myldrede flere slaver ind og ud ad huller i bakkens side som fluer om et sår.

”En mine er et sted, hvor man graver efter bronze,” sagde manden med den brækkede næse. ”Man graver, indtil man støder på grønsten. Hakker det løs, knuser det og brænder det, indtil kobberet siver ud. Så parrer man det med tin.” Han nikkede i retning af den rygende bjergside. ”Ildsteder. Det er smedens domæne.”

Hylas gjorde en synkebevægelse. I Lykonien, hvor han var vokset op, sagde bønderne undskyld til jorden, inden de

pløjede deres bygmarker. Det selv om pløjningen egentlig ikke skadede den, og arrene hurtigt forsvandt. Denne plagede bakke havde fået for dybe sår til, at de kunne heles.

Omsider blev deres bånd løst, og en slavevogter gik langs rækken og vurderede hver enkelt slave. ”Hammermand,” gryntede han, og manden med den brækkede næse blev ført bort. ”Slæber. Knuser.” Han kastede et blik på Hylas. ”Grubeedderkop.”

En større dreng gav med et ryk af hovedet Hylas tegn til at følge med, og de gik snublende over bunker af røde sten med skinnende, sorte stenstumper hist og her. Hylas kendte godt stenarten. Det var obsidian. Kragekrigerne brugte det til at lave deres pilespidser af. Sidste sommer havde han trukket en ud af sin arm. Han lod, som om han var ved at falde, snuppede en skarp stump og gemte den i sin lukkede hånd.

De kom til en fordybning, der var hugget ud i den nederste del af skråningen, og drengen gav Hylas besked på at vente på de andre grubeedderkopper der og gik sin vej.

Fordybningen lod til at være en slags nattely. Hylas så fire små bunker klude ligge på fire områder med fasttrampet jord. Han sank sammen og var for udmattet til at bekymre sig om, hvor han satte sig. Han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde spist eller drukket, og hammerslagene fik det til at dunke i hans hoved. Hans nye tatovering sved. Da de var vadet i land, havde en mand grebet fat i hans underarm og prikket i den igen og igen med en bennål og gnedet den med en dejagtig masse, der lugtede som sod. Resultatet blev en udtværet zigzaglinje, der mindede om et bjerg med to toppe: hans ejers mærke.

Solen gik ned, og fordybningen fyldtes af skygger. Hamrene blev tavse – bortset fra en, som rungede oppe ved et bål.

Fire drenge dukkede op i indgangen til sovestedet og kiggede på Hylas, som om han var noget, de havde glemt at smide på møddingen. De var dækket af rødt støv, og deres magre lemmer var fulde af underligt grønne ar. De havde ikke andet tøj på end de svedige klude, da havde bundet om hovedet, hofterne og knæene.

Den ældste så ud til at være et par år ældre end Hylas og havde ørnenæse og tætte, sorte øjenbryn, der var vokset sammen på midten. I en snor på brystet bar han en runken strimmel indtørret kød på størrelse med en finger. Han var tydeligvis anføreren og sendte Hylas et udfordrende blik.

Den yngste var omkring syv år og havde hjulben og svage øjne. Han kneb dem sammen og kiggede op på den ældre dreng, som ledte han efter tegn hos ham på, at alt var i orden, og han kunne være helt tryk.

Den tredje havde sort hår og et overlegent udtryk i ansigtet. Han mindede Hylas om en egypter, han havde set den foregående sommer.

Den fjerde var en skelettynd dreng med vilde øjne og kraveben, der stak ud som pinde. Han blinkede hele tiden og kastede frygtsomme blikke over skulderen.

Den egyptiske dreng gik et skridt frem mod Hylas, ”Væk,” snerrede han. ”Det er min plads.”

Hylas var ikke til sinds at lade sig skræmme væk. ”Nu er det min,” sagde han og lod drengen se obsidianstumpen i hans hånd.

Drengen bed sig i læben. De andre ventede. Med et hvæs samlede drengen sine klude sammen og fandt en anden plads.

Den lille dreng og den forskræmte kiggede på deres anfører. Han harkede en rød slimklat op, satte sig på hug og begyndte at binde sit hovedtørklæde op.

Hylas lukkede øjnene. Det var overstået for denne gang – men han regnede med, at de før eller siden ville gå til ham igen.

”Hvor gammel er du?” spurgte anføreren brysk.

Hylas åbnede det ene øje. ”13.”

”Hvor kommer du fra?”

”Flere steder.”

”Navn.”

Hylas tøvede. ”Loppe.” Det havde en skibbruden sømand kaldt ham året før, og det måtte være nok. ”Du?”

”Zan.” Han nikkede i retning af den yngste dreng. ”Flagermus.” Så den egyptiske dreng. ”Bille.” Så den knoklede. ”Spyt.”

Spyt fniste skælvende og blottede en mundfuld knækkede tænder.

”Hvad er han så bange for?” spurgte Hylas Zan.

Zan trak på skuldrene. ”En snapper var lige ved at få fat på ham for et par dage siden.”

”Hvad er en snapper?”

De andre måbede, og Zan så hånligt på ham. ”Du ved ingenting, hvad?”

”Hvad er en snapper?” gentog Hylas upåvirket.

”Onde ånder,” sagde Flagermus og knugede en pelsbeklædt amulet, der så ud til at være en mast mus. ”De bor nede i gruben, og de følger efter en i mørket. De ligner os,

forstår du. Der kan være en snapper lige ved siden af en, uden at man ved det.”

”Hvis den ligner os,” sagde Hylas, ”hvordan kan man så vide, at det er en snapper?”

”Æh ...” Flagermus’ lille ansigt blev rynket af forvirring.

Egypteren Bille prikkede på stedet mellem sin næse og sin overlæbe. ”Snappere har en rand her. Men man ser dem aldrig længe nok til at opdage det.”

”De bor i klipperne,” hviskede Spyt forskræmt. ”De kommer og går som skygger.”

Det tænkte Hylas over. Så sagde han: ”Hvorfor bliver I kaldt grubeedderkopper?”

Zan fnøs. ”Det finder du ud af.”

Derefter ignorerede de Hylas og gav sig til at vikle kludene af deres hoveder og knæ og lægge dem til tørre.

En bølge af hjemve skyllede ind over ham. Han savnede Issi og sin hund Skrid, som kragerne havde slået ihjel. Han savnede delfinen Ånd og Pirra. Han savnede endda Telamon, høvdingens søn, som havde været hans ven, indtil han viste sig at være krage.

Når han holdt af nogen, mistede han dem. Han endte altid med at være alene. Det hadede han.

Og hvad så? sagde han vredt til sig selv. Det vigtigste først. Du må væk herfra.

”Du skal ikke så meget som tænke på at flygte,” mumlede Zan, som om han havde sagt det højt.

”Hvad rager det dig?” gav Hylas igen.

”Det mislykkes for dig. Vi bliver straffet, og så straffer vi dig.”

Hylas studerede ham. ”Jeg tør vædde på, at I ikke engang har prøvet.”

”Der er ingen steder at flygte hen,” sagde Zan med et nyt skuldertræk. ”Øboerne er for bange til at hjælpe, og havet er fuldt af hajer. Inde i land er der ikke andet end kogende varme kilder og menneskeædende løver. Hvis de ikke får fat på dig, gør Kreons mænd.”

”Hvem er Kreon?”

Zan nikkede med hovedet i retning af fæstningen, der stirrede ned på dem. ”Kreon ejer øen. Gruben. Os.”

”Ingen ejer mig,” sagde Hylas.

Alle fire brød ud i grin og bankede i jorden med knyt-næverne.

I samme øjeblik skingrede en fløjte, og de styrtede ud af deres skjul. Hylas fulgte efter i håb om, at det betød mad.

Horder af slaver kæmpede om forsyningerne. Grubedderkopperne snupede en kurv og en læderspand, og Hylas maste sig vej til et par slurke eddikeagtigt vand og en håndfuld bittert, gråt snask, der smagte som moste agern og grus.

Han var ved at slikke det sidste af det af sine fingre, da han hørte trampende fødder og skramlende hjul

”Ind på række!” råbte Zan.

Rødt støv rejste sig langs stien mod vest, og frygten bølgede over bakkesiden som vind gennem en bygmark. Hylas så slaver bøje hovedet og presse armene ind til siden, mens slavevogtere slog piskeskæfterne mod lårene og tørrede sig om deres svedige kæber.

Først kom et koppel jagthunde rundt om svinget. De havde filtret rød pels og bar Halsbånd med bronzepigge. De havde

varme, matte øjne som dyr, der er blevet sultet og pisket til at blive til dræbere.

Derefter kom en deling krigere: mareridtsskikkelser med brystplader og kilte af sort rålæder med tunge spyd og onde bronzeknive. Trods varmen flagrede sorte kapper bag dem som vinger, og deres ansigter var grå af aske.

Hylas svajede. Han havde set krigere mage til dem før.

I deres midte kørte en høvding på en stridsvogn trukket af to sorte heste. Idet den tordnede op ad stien mod fæstningen, fangede Hylas et glimt af dybtliggende øjne og stridt, sort skæg. Noget ved det ansigt var skræmmende velkendt.

”Ned med hovedet!” hvædede Zan og gav ham en albue i ribbenene.

Rædselsslagen stirrede Hylas fra høvdingen til tatoveringen på sin underarm. ”Det er ikke et bjerg,” hviskede han. ”Det er en krage.”

”Selvfølgelig er det en krage!” hvislede Zan. ”Ham dér er Kreon, søn af Koronos – han *er* en krage!”

Hylas følte det, som om han faldt ned fra en stor højde.

Han var slave i kragernes mine.

Hvis de fandt ud af, at han befandt sig her, ville de slå ham ihjel øjeblikkelig.